

idet retsforfølgning i Danmark vil kunne indledes uafhængig af, om der foreligger dobbelt strafbarhed.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 45-46 og 48-54.

4.2. Udvalget har som anført ovenfor overvejet to mulige modeller for at etablere en retstilstand, hvorefter der ikke stilles krav om dobbelt strafbarhed ved seksuel udnyttelse af børn i udlandet.

En mulighed kunne være at gennemføre en generel bestemmelse, hvorefter handlinger, som vedrører seksuel udnyttelse, og som efter dansk ret kan straffes efter en bestemmelse med et vist strafmaksimum, generelt er undergivet dansk straffemyndighed, uanset om der foreligger dobbelt strafbarhed. Strafferammekravet måtte efter udvalgets opfattelse i givet fald fastlægges ganske højt, idet en undtagelse fra det almindelige krav om dobbelt strafbarhed som udgangspunkt bør reserveres til alvorlige lovovertrædelser. En mulighed kunne være en regel, hvorefter der ved handlinger, der er omfattet af straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønsædeligheden, og som har et strafmaksimum på mindst 6 års fængsel, ikke stilles krav om dobbelt strafbarhed som betingelse for dansk jurisdiktion.

Hermed ville i givet fald opnås, at kravet om dobbelt strafbarhed ikke finder anvendelse ved voldtægt (§ 216), samleje ved tilsnigelse (§ 221), samleje med mindreårige (§ 222) og særligt grove tilfælde af brug af børn og unge som pornomodeller (§ 230). Den særlige jurisdiktionsregel vil dermed også omfatte visse bestemmelser, der har et mere generelt sigte og ikke specifikt omhandler seksuelt misbrug af børn. Samtidig vil en sådan bestemmelse imidlertid også betyde, at handlinger, der ligger i kerneområdet for seksuel udnyttelse af børn, ikke bliver omfattet, herunder børneprostitution efter straffelovens § 223 a, der kan straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år.

Udvalget konkluderer på den baggrund, at en sådan generel regulering rammer både for bredt og for snævert i forhold til intentionen om at muliggøre retsforfølgning af danskere, der foretager seksuel udnyttelse af børn i udlandet. Udvalget kan derfor ikke anbefale denne løsningsmodel.

Udvalget anfører, at en anden mulighed kunne være at foretage en specifik opregning af de straffelovsbestemmelser, der er undergivet en særlig jurisdiktionsregel, hvor der ikke stilles krav om dobbelt strafbarhed. En sådan model kan siges at videreføre og udbygge den lovtekniske løsning, der blev introduceret med straffelovens § 7, stk. 3, om kvindelig omskæring.

Udvalget konkluderer, at en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed efter udvalget opfattelse bør re-

serveres til tilfælde, hvor der er et særligt beskyttelsesbehov. Derfor bør en regulering af spørgsmålet efter udvalgets opfattelse ikke søges gennemført via en generel jurisdiktionsregel, men derimod have form af en specifik opregning af de straffelovsovertrædelser, i forhold til hvilke der er et særligt beskyttelsesbehov. Hertil kommer, at en sådan opregning af enkelte bestemmelser kan justeres, efterhånden som der eventuelt måtte opstå behov herfor.

Udvalget fremhæver samtidig, at den praktiske effekt af en bestemmelse, efter hvilken kravet om dobbelt strafbarhed ophæves, vil kunne være begrænset. Eftersom dansk politi ikke har mulighed for på egen hånd at foretage efterforskning på et andet lands territorium, vil virkningen af en ophævelse af kravet om dobbelt strafbarhed i praksis i vid udstrækning afhænge af, i hvilket omfang lokale myndigheder vil bistå dansk politi med efterforskning og bevissikring i det land, hvor handlingen er begået. Udvalget tilføjer, at Danmark som udgangspunkt alene yder andre lande retshjælp, hvis der er tale om en handling, der også vil være strafbar efter dansk lovgivning. I det omfang andre lande stiller tilsvarende krav i forbindelse med retshjælp, må det forventes at være forbundet med betydelige vanskeligheder at fremskaffe og sikre det relevante bevismateriale i sager, hvor der ikke foreligger dobbelt strafbarhed.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 54-57.

4.3. Udvalget har herefter overvejet, hvilke straffelovsovertrædelser der bør indgå i opregningen i en særlig jurisdiktionsbestemmelse vedrørende seksuel udnyttelse af børn i udlandet.

Det er udvalgets grundlæggende opfattelse, at der bør udvises tilbageholdenhed med at fravige det almindelige princip om dobbelt strafbarhed, og at der derfor bør foretages en snæver afgrænsning af, hvilke bestemmelser der i givet fald skal være undergivet en særlig regulering i jurisdiktionsmæssig henseende.

På den baggrund finder udvalget, at en særlig jurisdiktionsbestemmelse bør udformes snævert med det formål for øje at etablere en retstilstand i overensstemmelse med det, der er udtrykt i regeringsgrundlaget »Nye mål« fra februar 2005 – det vil sige en jurisdiktionsregel, der for det første alene omfatter bestemmelser, der specifikt omhandler seksuel udnyttelse af børn, og som for det andet vedrører situationer, hvor udnyttelsen typisk kan finde sted uden for dansk territorium i forbindelse med en danskers (midlertidige) ophold i udlandet. Herved sikres det, at bestemmelsen omfatter de tilfælde, hvor en person med dansk tilknytning søger at undgå strafansvar ved at flytte sine aktiviteter til et andet land, hvor handlingen ikke er